

BÀI 78.

5.

"Nhật Ký Tôi".

Sàigòn, thứ Sáu 14/5/1976

Những đêm nay, trời thường mưa rỉ rả. Quanh quần suốt ngày trên căn gác, suy nghĩ và lắng nghe tiếng mưa rơi, tâm tư quẩn bách và buồn bã lạ lùng.

Nghĩ nhiều đến sự vượt biên, nghĩ đến cái chết bằng 30 viên Nivaquine bé nhỏ, rồi lại nhớ Nguyễn với nỗi khôn cùng tuyệt vọng. Tôi cũng đọc nhiều lần lá thư Nguyễn gửi, u hoài thật nhiều theo hình ảnh anh Ngọc ngày xưa mà chẳng hiểu vì đâu?

Có những khuya, những sáng tinh dậy trong tiếng mưa rơi, kéo vội tấm chăn cao lên tận cổ, tôi buồn bã nhận ra mình đau đớn nhiều theo những kỷ niệm về một đời sống ngăn ngủi bên anh dạo ấy.

Lạ một điều rằng cho dù vẫn còn yêu Nguyễn thật nhiều nhưng tôi không thể tự dối lòng rằng chỉ nghe đàn vật vì hình ảnh người đàn ông Dalat. Có lúc nôn nao thèm muốn úp mặt vào ngực con người đau khổ ấy để lại được đôi bàn tay tài hoa xoa nhẹ lên tóc và giọng nói dịu dàng phủ ấm bên tai: "*Có anh đây, em đừng lo lắng gì cả.*" Có lúc như điên cuồng đến ứa nước mắt nhớ lại những đêm mưa Dalat ngủ yên trên vai anh trong quãng đời rất ngắn ngủi cũ... Và cũng có lúc thần thờ ngơ ngẩn khi nghe vang vang đâu đó tiếng dương cầm êm ái gợi nhắc lại cả một thời dĩ vãng rất đẹp và rất buồn...

Nguyễn và anh Ngọc, cả hai đã và đang đi ra khỏi đời tôi mãi mãi nhưng tại sao với Nguyễn, tôi *cam tâm chịu đựng* điều này như một nỗi đương nhiên; còn với anh Ngọc, sự gợi nhớ từng hồi càng làm héo úa trái tim khi hiểu rằng không bao giờ nữa tôi còn có được anh như dạo đó.

Đêm nay mưa. Ngồi đọc những trang đời cũ mà nghe lòng nức nở từng chập. Nghĩ đến cái chết như một níu kéo sau rốt. Tôi không biết và không thể làm gì để thoát ra ngoài sự dằn vặt hiện tại. Hình như tôi đang thật bất bình thường, như câu nhận xét của Lâm Đồng sáng nay: "*Lúc này chị có vẻ lơ đãng làm sao!*"

8 giờ tối, trên căn gác trò chuyện cùng Tâm, xúc động đến là người khi nghe lời kể của Phúc (người yêu Ngọc Huyền) về Nguyễn thế này:

"Anh ấy ngồi uống rượu một mình ở đường Nguyễn Văn Chiêm. Phúc muốn đến gọi chuyện nhưng ngại quá."

Ôi! Nguyễn nghĩ gì khi men say đang dần thấm trong quán rượu ông già cũ kỹ? Nghĩ gì khi không còn tôi tiếp rượu cạnh bên?

□

Sàigòn, thứ Bảy 15/5/1976

Sao chỉ nghĩ đến cái chết như một nút kéo duy nhất? Những viên thuốc bé bằng ngón tay út cứ mãi ám ảnh trí óc? Tôi muốn nổi điên vì bất cứ điều gì chung quanh, muốn trốn chạy mọi người để ẩn thân một mình trên căn gác.

Nghĩ đến Nguyễn nhiều lúc và cũng nhiều lúc chối bỏ chàng với mọi kỷ niệm. Có lúc bực dọc kêu lên rằng có sao lại yếu đuối đến cái độ chịu thua sự đau khổ theo với cái tình nát tan hiện tại? Có sao lại để mất chính bản thể mạnh mẽ của mình trong tim?

Và cũng có lúc nôn nao thèm được gặp Nguyễn lần nữa... Nhưng rồi thất vọng nhận ra điều không bao giờ Nguyễn còn quay lại từ đây...

□

Sàigòn, thứ Hai 17/5/1976

Buổi sáng trời mưa thật lớn, tôi nghe lòng thật buồn. Bản thân đến rã rời không làm gì được. Trên căn gác, tôi ngồi lặng im xếp các tờ thư nhỏ, các tập nhật ký Trần Sa bỏ vào chung trong một thùng giấy, lòng rung rung theo những ngày tháng cũ. Nghe yêu quý từng kỷ vật nhỏ, từng dòng chữ ngắn của Nguyễn, để không muốn loại bỏ bất cứ thứ gì, luôn chiếc *chemise* chàng tặng.

Buổi sáng ôi sao thật là buồn! Không dẫn được sự nức nở trong tim khi đọc lướt qua từng trang đời cũ, nhất là cái “khai sanh” Trần Sa do chính tay Nguyễn viết trong những ngày đầu yêu nhau nồng nhiệt:

NGUYỄN THỊ TRẦN SA

Tên cha: Nguyễn

Tên Mẹ: Thu Vân

Ngày sanh: 20 tháng 11 năm 1975

Nhằm ngày 18 tháng 10 năm Ất Mão

Giờ sanh: 8 giờ tối Đông Dương

Nơi sanh: Quán rượu ông già đường

Nguyễn Văn Chiêm Sài Gòn

Cha và Mẹ đồng ký tên.

Rồi mạnh mẽ dứt khoát, tôi đóng lại mọi kỷ vật yêu dấu.

Những ngày tháng mãnh liệt đã vĩnh viễn trôi qua! Ý thức rõ điều này dạo gần đây, vậy mà sao không thể nào vui đau khổ trong buổi sáng. Cũng không ngụy tín với riêng mình theo một nỗi kiêu hãnh nào, mà chỉ nhận thấy rằng cuộc sống bi tráng công cộng này của tôi quả là địa ngục sau một lần đối đầu thêm với một mối tình tan vỡ. Thấy mình bơ vơ kỳ lạ trước uy quyền Định Mệnh. Thấy mình trợ trọi

nhỏ bé như một đứa con nít vô tội không hiểu tại sao nó chẳng được
quà như bao đứa khác chung quanh?

Trần Thị Bông Giấy
(Viết lại tại San Jose, Cali., 36 năm sau, chớm thu 2012,
Kết thúc, thứ Ba ngày 2/10/2012)
[]